

Kısa Öykü Yarışması İkincisi
Fehmi SALIK
Rumuz Yağmur

YAĞMURLU BİR GÜNÜN BİR DİLİMİ

Gök çatlayacak nerdeyse. Yöre kapkaranlık. Ne apartmanlarda ne de sokakta ışık var. Arada bir şimşek aydınlatıyor odamızı o kadar.

Eşim, bunca gürültüden habersiz horluyor ha babam. Ne ikide bir çakan şimşek, ne gök gürlemesi, ne de yağmurun cama vuruşu, eşimin horlamasını kesebiliyor. Yine de onu uyandırmamak için usulca çıkıyorum yataktan. Ellerimin gözlerime buncasına yardımcı oluşuna ilk kez tanık oluyorum. Ayaklarım da ellerime arkadaşlık yapıyor.

Güçlü bir şimşek çakıyor o an. Salona geçiyorum. Korkunç bir gök gürlemesi, kulak zarlarımı parçalayacak nerdeyse. Böyle giderse pencere camlarının bu sese dayanamayacağını düşünüyorum. Bu arada bir kapı gıcirtısı oluyor. Kapı ve pencerelerin hangi odaya özgü olduğunu gıcirtılarından rahat tanıyorum. Eşimin, yatak odasından çıkıp mutfığa girişini izler gibi oluyorum. Sonra silik bir ışık, salon kapısının buzlu camını delip içeriye sızıyor; ışıkla birlikte eşimin sesi de konuğum oluyor.

“Karanlık çok kötü. Şu elektriği bulan adam, cennetlik değil de nedir? Neden uyandırmadın beni? Demek kalkmasaydım karanlıkta kalacaktın? Kibritin yeri belli; mum hazırda. Kibriti çakıp mumu yakmak kalıyor sadece...”

Sorduklarına yanıt beklemeden gözlerini gözlerime diken eşim, elindeki mumu sehpanın üstüne yerleştirirken, yaramaz çocuğuna uslu durmasını öğütleyen bir anne gibi konuşuyor:

“Yağmur yavaşladı. Sabah olmak üzere. Ben demliği ocağa koyuyorum; sen mum ışığında yağmuru izle.”

Hiç konuşmuyorum; dilim ağzımda yok gibi.

Eşimin ardınca sürüklenen gözlerim, torunumun duvardaki fotoğrafına rastlayınca duruyor. Fotoğraf, mum ışığında daha bir değişik görünüyor. Torunum, kirpiklerini kırpmadan bakıyor bana.

Elim çenemde dalıyorum.

Son zamanlarda TV’ler, sürekli savaş haberleri veriyor. Irak’ta, Afganistan’da, Filistin’de insanların ‘ekin misali’ nasıl biçildiğini gösteriyor. Bunların içinde **çocuklar** da var. Bu yanıp kavrulan, bedenleri rüzgâra kapılmış birer naylon poşet gibi savrulan çocukların da birer fotoğrafı var kuşkusuz. O fotoğraflar belki böyle bir duvarda, belki de bir babanın para cüzdanında, ya da bir annenin çantasında olanlardan habersiz, onlara bakacak bir çift göz bekliyor şimdi. Belki de bu fotoğrafların sahiplerine kıyanların da koynunda o yaşlarda birer fotoğraf vardır.

Dudaklarım titriyor, içim burkuluyor. Bir sancı giriyor her iki kasığıma; kıvranıyorum. Ağzımın içi çamurla doluymuş gibi geliyor bana. Düşünüyorum yine de:

Bir ‘**yangın harmanı**’ savruluyor tüm dünyada. Canlı/cansız ne varsa bu harmana karışıp kül oluyor. ‘**Karanlık düşünceli kıyaçlar**’ eliyle savruluyor bu harman. “**Karanlık çok kötü**” demişti eşim. Eşim haklı. Karanlık, **gecenin, görünmezliğin** adıdır; ‘**körlük**’tür. ‘**Düşünce karanlığı**’ daha beterdir. Güneşin varlığı sürdükçe **yöre karanlığı**, aydınlığın altında kalacak hep. Ama düşünce karanlığını ne mum, ne elektrik, ne de Güneş aydınlatabilir. Onun panzehiri, yine insanoğlunun **aydınlık** düşüncesidir.

Bir ara kendimden korkuyorum. Karşımda eşim varmış gibi sesli düşünüyorum. O külleri göğe savrulan yavruların anaları geliyor gözlerimin önüne.

(Devamı var.)

Yağmur yavaşlıyor; hava ışımaya başlıyor. Mum ışığı gittikçe silikleşiyor. Tabak kaşık sesleri geliyor mutfaktan. “**Eşim, kahvaltıyı hazırlıyor**” diyorum içimden. Dalıyorum yine.

‘**Analık duygusu**’, ‘**analık görevi**’ sadece insanlara özgü de değil. İnek, doğurduğu buzağıyı yalar, hemen ayağa kaldırır onu. Kırlangıç, yavrusunu uçurabilmek için onun yöresinde kanat çırpıp durur. Tavuk, ardındaki civcivlerden birine göz diken it’in üzerine tüylerini dikleştirerek saldırır. Son zamanlarda ‘**karanlık düşünceli insanlara inat**’ maymunların kedi yavrularını; köpeklerin de balıkları koruduğuna yakından tanık oluyoruz.

Bir kapı gıcirtısı daha. “**Oturma odasıdır**” diyorum. Burası ‘**kitaplığımız**’dır aynı zamanda. Kitapların üstüne ünlü düşünür ve bilge **Hacı Bektaş Veli**’nin “**Düşünce karanlığına ışık tutanlara ne mutlu**” özdeyişini yazıp asmışız. Eşim de ben de iyice inanmışız ki ‘**düşünce karanlığı**’nı **bilim, bilim adamları, kitaplar, kitapları yazanlar** aydınlatabilir ancak.

Deminki tufandan iz kalmamış; yöre ıslıl ıslıl.

Eşim, kitaplıktan sesleniyor:

“**Düşünüyorum da şu Hacı Bektaş, ne büyük adammış; ta 1200’lü yıllarda böylesine güzel, böylesine gerçekçi, böylesine kalıcı ve de dupduru bir Türkçe ile paha biçilmez özdeyişler söylemiş.**”

Ben de oturduğum yerden sesleniyorum eşime:

“**Bir arkadaşım söylemişti: ‘Hacı Bektaş, Türkçe düşünmenin adıdır.’ Ben de öyle düşünüyorum. Onun öğretilerinde imece vardır; paylaşım vardır. Hak, hukuk, adalet vardır. Eşitlik, demokrasi vardır. Sözün özü: çağa yakınlık vardır. İnsanlık tarihinde ‘ışık kaynağı’ olmuş birçok sima vardır; Hacı Bektaş, bunların en önemlilerinden biridir.**”

Yağmur yeniden başlıyor. Cama yaklaşıyorum. Gruplar halinde öğrenciler geçiyor pencerenin önünden. Her grupta ya bir, ya iki şemsiye var. Şemsiye sahipleri, diğerlerini de yağmurdan korumaya çalışıyor. Öğrencilerin bu paylaşımcı girişimleri, insancıl davranışları duygulandırıyor beni; haberleri olmadan alkışlıyorum onları. Onlar işin ayırımında değil ama ben tanıyorum bu öğrencileri. Bunların çoğu işçi çocukları. Önünde oturduğum pencere kapının tam üstünde. Öğrencilerin konuşmalarını rahat işitiyorum. Bazen pencereden sakınarak kapının kenarına yaslanıp konuşuyorlar. Karıncalara benzetiyorum onları. Bir grubun geldiği yöne, bir diğer grup gidiyor. Kesişme noktaları pencerenin önü. Endüstri Meslek Lisesi öğrencileriyle Ticaret Meslek Lisesi son sınıf öğrencileri bunlar.

En çok da bir çift güvercine benzeyen, ikisinin de gözleri cıncık mavisi, saçları aynı renk/ aynı biçim kesilmiş, kırmızı bereli, kırmızı atkılı, kitaplarını her gün koltuk altlarında taşıyan şu iki kız öğrenci dikkatimi çekiyor; sürekli edebiyat ve din bilgisi öğretmenlerinden söz ediyorlar. Sözü edilen her iki öğretmen tipi silinmeyecek bir biçimde belleğime oturuyor. Aynı şubelerde olmalarına karşın öğretmenleri ortak. “**Edebiyatçı**”yı çok seviyorlar; “**dinci**”den yakınıyorlar. “Dinci”, kız öğrencileri sıraların üstüne çıkartıp namaz kıldırıyormuş.

Yağmurdan korunmak için balkon çıkıntısının altına iyice yerleşiyorlar. Birinin elinde şemsiye var.

Konuları bugün de aynı.

Bu arada eşimi işaretle yanıma çağırıyorum; sessiz olması için de işaret parmağımı ağzıma götürüp uyarıyorum onu.

Öğrencileri rahat işitiyoruz.

(Devamı var.)

Eli şemsiyeli konuşuyor:

“Mahir Öğretmen’in dönem ödevi olarak verdiği kompozisyonu yazdın mı?”

“Yazmadım” dedi diğeri.

Eli şemsiyeli:

“Ben yazdım. İstersen okuyayım sana?”

“İsyanmasın sonra.”

“Zararı yok; karalamadır. Dinle öyleyse:

Düşünce Kirliliği

Kirliliğin iyisi olmaz. Ama en kötüsü ‘**düşünce kirliliği**’dir. Yöre kirliliğinin, beden kirliliğinin temizlenmesi, o denli de zor değil. Ama kirli düşünceyi beyinlerden silip atabilmek için insanoğlunun alnındaki damarlar çatlar. Bütün olumsuzluklar kirli düşüncelerin ürünüdür. Düşünce kirli oldu mu, yöre de kirlenir beden de.

Yörenin kirlenmesi, sadece kirletene zarar vermekle kalmaz; canlı/cansız tüm varlıklar etkilenir bundan. İnanç, umut, güven duygusu yok olur insanlarda. Bir karanlıktır çöker yöreye. Bir kalın dumandır boğar canlıları.

Şimdi böylesi bir ortama tanık olan insan nasıl bir görünüm sergiler? Nasıl çarpar göğüs kafesindeki yumruk büyüklüğündeki o et parçası? Düşünmez mi şimdi kafasının tasındaki varlık? Duyularının belirgin kapısı olan gözleri sulanmaz mı? Elleri, dizleri titremez mi? İlle ‘**insan**’ olmak da koşul değil. Diyelim ki minnacık bir **kuşum** ben. Adıma ister ‘**serçe**’ ister ‘**bıldırcın**’ deyin. Göçmen bir kuş da olabilirim. Belki bir ‘**kırlangıç**’, belki bir ‘**leylek**’. Tutun ki gül dalında bir ‘**bülbül**’üm. Gerilmiş telefon tellerine konan bir ‘**güvercin de**’ olabilirim. Avcının kolunda ‘**şahin**’, kale burçlarında ‘**kartal**’ım belki de. Ya da bulutları delen katarlanmış ‘**turna sürüsü**’nden ayrı düşmüş biriyim. Diyelim ki suya inmiş güzel gözlü bir ‘**ceylan**’ım. Dağların eteklerinde biten bir ‘**nergis**’, ya da bir ‘**sümbül**’üm. Yamaçlarda ‘**çiğdem**’, ovalarda ‘**lale**’yim. Çiçekler arasında koşuşturan bir ‘**kelebeğim**’. Yazdan kışa hazırlanan bir ‘**karınca**’, bal yapan gerçek bir ‘**arı**’ym.

Bir **badem ağacı**ym çağla vermeye hazır. Dallarında kuşların cıvı cıvı kaynaştığı bir **erik ağacı**ym.

Sözün kısası bir canlıyım ben: Bitkiyim, hayvanım, insanım. Sınırsız gereksinim duyarım havaya, suya. İnsanı aklaştıran düşünceye/duyguya, ışığa büyük gereksinim duyarım.

Gözlerim ışığı görürse ışıldar. Kulaklarım, hoş olanı işitirse rahatlar. Ciğerlerim, temizi solursa bayram eder. Beynim, aydınlığı sergilerse mutlu olurum.

İnsanım ben; dalından zamansız bir tomurcuğun koptuğunu görürsem üzülürüm. Genç bir fidanın suyu kesilip kurutulursa acı duyarım. Karıncayı ezen ayaktan, ceylanı yaralayan elden tiksiniyorum. Karanlık düşünceye düşman kesilirim. Kimi zaman aklımdan geçenler çok üzer beni: Ya kararırsa dünyam, ya kirlenirse? Üzüntüm ikiye katlar beni o zaman; kırar belimi. Dizlerim tutmaz; ayaklarım tökezler. Dilim ağzımda şişer ağırlaşır. Gözlerim çatallaşır, yüreğim daralır, soluğum kesilir. Yine de belleğimi zorlar, dilimi zorlar, sorarım kendi kendime: Hani nerede soluklanacağım hava? Isısına, ışığına büyük özlem duyduğum Güneş nerede? Nerede maviyle lacivert karışımı o güzel deniz? Peki, şimdi ben hangi gökyüzünde uçacağım? Hangi ağacın dalında şakiyacağım? Hangi katmerli gülün kokusunu ciğerlerime çekeceğim? Hangi temiz sudan kana kana içeceğim? Hangi çiçekten bal toplayacağım? Nasıl tomurcuğumu çatlatacak, nasıl meyveye gebe kalacağım?

Kuşun yerine de düşünürüm; balığın yerine de.

Ceylanın yerine de konuşurum; ağacın yerine de.

Çünkü ben **insanım...**”

Eşim, kendini tutamıyor. **“İnip şu kızın gözlerinden öpeceğim”** diyor.

(Devamı var.)

“Olmaz” diyorum; engel oluyorum eşime.

“Bu tür sevmek daha güzeldir. Yağmur da durdu. Bırak çocuklar okullarına gitsinler. Bizim gibi düşünenlerin umut ışığı da böylesi gençlerdir. Anlaşılan o ki bu güzel kızımız, Hacı Bektaş Öğretisi’ni çok iyi kavramış. Ulus olarak o öğretiyi bir özümseyebilsek, ne karanlık kalır ortada ne de kirlilik. O zaman daha bir hoş kokar şu bastığımız toprak. Toprak daha da anaç olur. Gökyüzü ıslıl ıslıl, yıldız yıldız parlar. Kuşlarımız daha özgürce uçar havalarda. Yanımız/yöremiz böylesine bir kan gölüne dönüşmez. Bir ‘sevgi bahçesi’ olur dünyamız. Güllerimiz daha katmerli açar, daha güzel koku verir. Kelebeklerin uçuşu, arıların bal yapışı bile değişir. İnsanların acıları, açlıkları son bulur. Irk, dil, din, renk, cins ayrımı; insanları böylesine birbirine düşman kılmaz...”

Korkunç bir gök gürültüsü, konuşmamı kesiyor burada.

Öğrencilerin ardınca sürüklenen eşimin bakışı, çakan şimşekle birlikte üzerime saplanıyor.

İkinci gök gürlemesinden sonra eşim, çok kısa konuşuyor:

“O cıncık mavisi gözlü, tatlı dilli kızımızla birlikte düşlediğiniz o güzel dünya gerçek olsaydı, ne hoş olurdu...”

Yağmur yeniden başlıyor; yağsın bakalım...

SON